

מניין עשרה

מעשה בעיר הקדושה חברון תיבנה במהרה בימינו!

מלפנים היו היהודים מעטים בחברון, כמעט לא היה שם מניין עשרה להתפלל יחד, כי אם אנשים מעיירות אחרות שבאו להשתטח על קברי האבות הקדושים לפני מערת המכפלה. והתושבים היו תלמידי חכמים יראים ושלמים, צדיקים וחסידיים בצדקות והכנסת אורחים במסירות נפשם. בעת בוא שני אורחים אליהם, היתה מחלוקת גדולה ביניהם, זה אומר: "אני אזכה בו", וזה אומר: "אני אזכה שישב על שולחני." והאיש אשר זכה בו שמח עמו כמוצא שלל רב.

ויהי היום ערב יום הכיפורים לא היו עשרה להתפלל יחד ביום הקדוש. ונצטערו מאד, וכל היום נתפשטו על הדרכים, אלו הנה ואלו הנה, וציפו והביטו ועיניהם כלות ואין יוצא ובא אליהם. ויהי לעת ערב, והשמש חישבה לבוא, פתאום נראה זקן אחד וזקנו ארוך לבן ככסף מזוקק, בבגדים קרועים ובלים ורגליו בצקו ושק מלא על כתפיו, כדרך עובר אורח, וקומתו שחוויה. ויראו וירוצו נגדו בשמחה עצומה עד מאד ואמרו לו: "בואך לשלום!"

והשיב להם שלום. ולקחו אותו לביתם ונתנו לפניו לאכול ולשתות. ויאכל בחפזון וילך עמהם להתפלל. אחרי אשר הליבשו את האיש בגדים לבנים יקרים ונחמדים, שאלו אותו לשמו ואמר להם: "אברהם." ויום שמחת לבם אין לשער.

במוצאי יום הקדוש הטילו גורל ביניהם: מי יזכה בו לישב על שולחנו ולשמוח עמו? ועלה הגורל לשמש בית הכנסת. ויתמהו האנשים ויתאבלו על כי כולם לא זכו רק השמש. אולם השמש היה גם כן ירא וחרד על דבר ה', וישמח השמש מאד מאד, אך ששוננו נהפך לאבל, כי בעת הלכו יחד לבית נעלם פתאום מעיניו ואיננו.

צעק: "רבי אברהם!" ואין קול ואין קשב. ובכה בקול מר מאד ויחפש אחר האיש על הדרכים הנה והנה, בחזרו פעם בפעם אל בית הכנסת, בחשבו פן הלך בדרך אחרת, כי תועה הוא ואין רואה. וירץ אל העדה ויספר להם את כל אשר קרהו. כשמעם חיל ורעדה אחזתם כולם,

ויצעקו פה אחד על השמש, כי הוא לא נתן עיניו בו, בלכתם יחד, והלך בדרך עקלתון, כי הוא בעיר נכרים, ויבוא בין הגויים ויהרגוהו; ונהפכה להם השמחה ליגון ואנחה. עוד אכלם בפיהם, וירוצו ויחפשוהו בין שוקי הגויים, לא היה בית אשר לא חיפשוהו בחורים ובסדקים כל הלילה ההוא עד עמוד השחר. וילכו לבתיהם לישון שנת העמל והתלאה מעבודת היום גם מהצער הזה. וצער השמש עלה על כולם.

ויהי הוא שוכב על מיטתו כמתנמנם, כמעט רגע אשר סגר דלתי עיניו, וירא את האיש האורח רבי אברהם עומד לפניו, פניו כזוהר הרקיע מאיר כברק בבגדי יקר ותפארת, מלא אבנים טובות המפיקים אור כשמש בגבורתו. ויחרד האיש ויילפת, ותרדמה גדולה נפלה עליו.

טרם פתח פיו לשאול לו, מה-זה ועל מה-זה – אמר לו האורח: "חפצך לדעת מי אני? אנוכי אברהם העברי אביכם השוכן פה במערת המכפלה, וראיתי הצער שהיה לכם מזה, שאין לכם מניין עשרה, על כן באתי אליכם. ואתם אל תיעצבו, שמחו וגילו מאד, ותהיה שנת ברכה והצלחה עד בלי די.